

moral ostati na mestu, ker je bilo po osvojitvi Izmaila pričakovati od Turške predlogov za mir, in dasi vladarici odhod njegov z bojišča ni bil posebno po volji, je vendar odšel v Petrograd meseca svečana leta 1791. To je bilo poslednje njegovo potovanje v prestolnico; kajti osvojivši trdnjavo Izmail, je izgubil obenem bitko z Zubovim.

(Konec prih.)

Sanje.

Pre mnogokrat sem sanjal že,
Da pred menoj stoji
Podoba krasna, gleda me,
Vablivo se smeji.

Ves strasten, da bi jo objel,
Razpnem roke po njej;
Tedaj pa padati sem jel . . .
Tja dol . . . naprej . . . naprej . . .

In spet jo vidim sliko to,
Krasnejšo ko kdaj prej;
Prevzela dušo mi je vso,
Da tožen zrem po njej . . .

In padam, padam spet na dno . . .
Al' sanjam, al' bedim? . . .
Če sanjam, ah, kaj bo z meno
Tedaj, ko se zbudim? . . .

Feodor Sokol.

Ženske.

Trdnjave vas zovejo Nemci,
O nekih naskokih golče,
Vso kažejo s tem bojevitost,
Vse svoje junaško srce . . .

Trdnjave pa nam se ne zdite,
Ah, kdo naj primerja tako!
Ne, ptičice ljubke ste, nežne,
Med cvetjem žgoleče sladko . . .

Privabiti ni vas baš lahko,
Poredne, koketne stvari!
Če slednjič pa v kletko zletite,
Hej, kdo naj popiše slasti! . . .

Ljubeče vam božamo lice,
Objemljemo mehko telo . . .
Če nam pa — al' vam — kdaj dovolj je,
Spustimo vas spet pod nebo . . .

Feodor Sokol.

Pa zakaj? . . .

Kadar pridem v njega hišo,
Me pozdravlja preprijazno,
Klanja se mi, stiska roko,
Pa mi hvali vince razno . . .
Pa zakaj?
I, si misli: ta prihaja
K meni slednji dan po dvakrat,
Če zračunim konec leta,
Lep dobiček bo do takrat . . .

Jaz pa mislim: če bi vedel,
Kaj prihajam tako zvesto,
Kar prijel bi me za roko,
Pa postavil me na cesto . . .
Pa zakaj?
I, če le za hip izgine
V vežo, v hram, pa v klet po vino,
Koj drži va se v objetju
Z njega hčerko Albertino . . .

Feodor Sokol.

